

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΑ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχίαις φρ. 16.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φράγμα 20.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. Ἀριθ. 1.
Ἄνοιξιόν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Γαβριηλίδης.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΥΜΑΣΤΕ

Πόσοι καὶ πόσοι θὰ χαθοῦν στὴ νέα τρικυμία!
Καθὼς ποῦ λέν, ὁ χαλασμός τοῦ κόσμου θὲ νὰ γένη·
Ἡμεῖς τ' ἀκοῦμε μοναχὰ χωρὶς ἀνησυχία,
Ἔτσι καὶ ἔτσι εἶμαστε ποῦ εἶμαστε χαμένοι.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

*Η

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ.

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΠΡΑΞΙΣ Α'.

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. (Τρίθων τὰς χεῖρας καὶ κάμνων ἀποπείρας περιπάτου ἐν τῷ δωματίῳ του, ἀλλὰ σκοντάπτων εἰς ἕκαστον βῆμα, ἐδῶ πρό τινος ἀνοικτοῦ κιβωτίου, ἐκεῖ πρό μιᾶς σπασμένης καρέγλας, ἀλλοῦ εἰς φιάλας οἴνου τῆς Κεφαλληνίας, κειμένας χαμαὶ, παρακάτω εἰς ἕν πιάτο φαγῆ, ἀλλοῦ εἰς τράπεζαν γεμάτη χαρτιά, ποτήρια, μανδήλια καὶ ἄλλα.)

*Ὅλα αὐτὰ καλὰ, ἀλλὰ χρήματα ποῦ νὰ βροῦμε; Ὁ Δεληγιάννης δὲν θὰ θελήσῃ νὰ βγάλῃ ἔνταλμα γιὰ τὸν Ἔενο.

εἶναι φύσει δζαναμπέτης. Νομίζει ποῦ εἶναι δικά του τὰ χρήματα τὰ χρήματα τοῦ Κεντρικοῦ ταμείου. Ἔτσι τὰ τρέμει.

Τί νὰ κάμω;

(Ἀκουμβᾷ ἐπὶ τῆς κλίνης του, ὡς ἐπὶ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς. Ἐπειτα ἐννοεῖ ὅτι δὲν κρατεῖ εἰς χεῖρας τὸ κομπολόγιον, τὸ ζητεῖ ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου του, μετὰ πολλὰς ἀνασκαφὰς τὸ εὕρισκει εἰς τὴν δζέπην τοῦ ἑπενδύτου του.)

Χωρὶς τὸ ἀναθεματισμένο αὐτὸ δὲν μοῦρχειται καμμιά ἰδέα!

Μάλιστα, πρέπει νὰ παρέμβῃ ἡ αὐτὴ, νὰ ἀναγκάσῃ τὴ Θεωροῦλὰ μας νὰ βγάλῃ τὸ ἔνταλμα εἰς ὄνομά μου.

Δὲν πειράζει· ἂς μῆ κι' αὐτὴ μέσα· θὰ μοιρασθῇ λίγο τὴν δόξα, ἀλλὰ εἴμεθα πρὸ σίγουροι. Γιὰ νὰ τὴν ἔχω σύμφωνη σ' τὰ πετώματα, δὲν μοῦκαμαν τίποτε. Καλλίτερα νὰ τὴν ἔχωμε μέσα. Τὸ κάτω κάτω ἢ μαζὺ κερδίζουμε τὸ ζήτημα ἢ μαζὺ τὸ χάνουμε.

*Ὅς τῆς τὰ γράψω ὄλα πιστεύω νὰ μοῦ στείλουν ἀμέσως τὸν Καλλίνακην.

(Καθ' ὄλον αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ κουδοῦνι τῆς θύρας κτυπᾷ ἀενάως, πολλοῦ κόσμου εἰσερχομένου καὶ ἐξερχομένου.)

Μὰ τί διάβολο! Γιά ἐκκλησία πῆραν τὸ σπῆτί μου!
(Κλείει ἐν ἀνοικτῶν κιβώτιον, τὸ ὑφεῖ πρὸς τὴν ἐν μέσῳ
τράπεζαν καὶ κἀθεται ἐπ' αὐτοῦ ἕνα γράψῃ. Ζητῶν καθαρὸν
χάρτιν καὶ μὴ εὐρίσκων λαμβάνει στουπόχαρτον. Ἄντι με-
λανοδοχείου μεταχειρίζεται φιάλην πλήρη μελάνης. Κατὰ
διαλειμματα ἐκ τῆς γραφίδος τοῦ στάζουσι παχεῖς θρόμβοι
μέλανος, οὓς ἀπομάσσει διὰ τῆς ποδιᾶς τοῦ ἐπενδύτου του.
Περὶ τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς ὑπὸ συνάγῃς βίπτονται ἐπὶ τοῦ
χάρτου ἄλλων ὑγρῶν θρόμβοι, δι' ὧν τὸ χρῶμα τῆς ἐπιστο-
λῆς καθίσταται συμπαθητικώτερον. Ἐπὶ τέλους τὴν σφραγι-
ζει. Ἐξάγει τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τῆς θύρας καὶ διὰ σιγανῆς
φωνῆς φωνάζει τὸν ὑπηρέτην, εἰς ὃν λέγει νὰ ἐπιβῆ τῆς
ἀμάξης καὶ στιγμυδῶν νὰ μεταβῆ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὅθεν
νὰ παραλάβῃ τὸν Καλλίνσκην καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ.)
Νὰ ντυθῶ λίγο, αὐτοὶ οἱ αὐλικοὶ εἶναι μυιᾶγγικτοι.
(Παιρνᾷ τοῦλάχιστον ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἕως ὅτου κα-
τορθώσῃ νὰ εὐρῆ τὰ ἔδω καὶ ἐκεῖ πεταμένα βούχά του.
Μετὰ πολλὰς ἐρεύνας τῶ εἶναι ἀδύνατον νὰ εὐρῆ τὸν λαι-
μοδέτην του, ὃν ἐπὶ τέλους ἀντικαθιστᾷ δι' ἐνὸς λευκοῦ
μανηλοῦ.)
Δέγω ὅτι κρύωσα ἐργαζόμενος μέχρι τῆς θῆς εἰς τὸ ὑ-
πουργεῖον.
Κι' ἔδω μέσα εἶναι φοβερὰ ἀνακατωμένα. Ἄλλ' ἐπὶ τέ-
λους ἔδω ἔχω τὸ Γραφεῖόν μου. Εἰς τοὺς αὐλικοὺς κάμνω
τὸν ὑπερήφανον. *Ἄς εἶναι! *Ἄς σκουπίσῃ λίγο ἡ Ζαμπέτα.
(Ἡ Ζαμπέτα ἔρχεται μ' ἕνα ταβανόζυλο, ἀρχίζει νὰ πετᾷ
κάτω χαρτιά, σημειώσεις, φακέλους, νὰ ἀνατρέπῃ τραπε-
ζία, νὰ πατῇ εἰς ἀναφορὰς, ἐνῶ διὰ τοῦ ἀγκωνός της ῥί-
πτει ἐκ τινος θυρίδος μίαν φιάλην οἴνου, ὅστις χύνεται ἀ-
πάνω σ' τὰ χαρτιά.)
Μὰ τί κάνεις, σ' τὸ Θεό σου. Τί σκόνη σήκωσες! *Ἄφρησ'
τα ἄφρησ' τα, μετάνοιμασ' ἔπειτα ἔρχεσαι καὶ σκουπίζεις·
τώρα περιμένω κάποιον* φέρε μόνον μίαν καρέγλα καὶ πῆ-
γαίνε.
(Κρότος ἀμάξης ἀκούεται· ἐπανῆλθεν ὁ Βασίλης φέρων
τὸν Καλλίνσκην.)
ΣΚΗΝΗ Θ'.
ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ καὶ ΚΑΛΛΙΝΣΚΗΣ.
ΚΑΛΛΙΝΣΚΗΣ, (παρακολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ἐπι-
φαίνεται ἐπὶ τῆς φιλίᾶς τῆς θύρας, βλέπων δὲ τὴν διακό-
σμησιν τοῦ δωματίου τοῦ πρωθυπουργοῦ διατάζει νὰ εἰσέλ-
θῃ, ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Βασίλην.)
Σοῦ εἶπα νὰ μὲ ὀδηγήσῃς εἰς τὸ Γραφεῖόν τοῦ κ. πρωθυ-
πουργοῦ.
(Ἡ Βασίλης ξηρὰ ξηρὰ ἀπαντᾷ: Ἐδῶ εἶναι τὸ Γραφεῖον.
Ἄν ἐχομεν ἄλλο. Ὁ Καλλίνσκης ἀναγκάζεται νὰ εἰσελθῇ,
ὁ δὲ Βασίλης κλείει μετὰ πατάγου τὴν θύραν, ἀφίενον μό-
νους τοὺς δύο. Ὁ Καλλίνσκης χαιρετᾷ, ἀλλὰ μὴ ὑπάρχον-
τος καθίσματος, ὁ ὀφθαλμός του περιοδεύει ὅλον τὸ δωμά-
τιον, ἐπὶ τέλους ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ περνᾷ τὴν καρέγλαν
του, αὐτὸς δὲ κἀθεται ἐπὶ τοῦ κιβωτίου.)
Κύριε πρωθυπουργέ, εἰμεθα συμφωνότατοι. Αὐτὰ τὰ χρέ-
ματα θὰ εὐρεθῶν. Ἄπαιτείται μόνον μεγάλη ἐχεμύθεια.
Τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ξένου νὰ μὴ ἀκουσθῆ διόλου. Ἐν περιπτώ-
σει εὐχαρίστου λύσεως, δέον νὰ πιστευθῆ ὅτι τὸ ἀποτελε-
σμα προῆλθεν χάρις εἰς τὰς ὑψηλάς ἐνεργείας... ἐν-
νοεῖτε...
ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. Βίβαια, βίβαια, ἐγὼ εἰς τὸ ἐξωτε-
ρικὸν ζήτημα πάντοτε διεκέρυξα ὅτι οὐδὲ βῆμα ἕκαστα χω-
ρεῖ νὰ λάβῃ γνώσιν αὐτοῦ ἡ Βασιλεία, ὅτι καλὸν ἐγέ-

νετο τὸ ὀφείλομεν εἰς αὐτήν. Κύριε Καλλίνσκην νομίζω ὅτι
δὲν μπορεῖτε νὰ ἔχητε κανὲν παράπονον.
ΚΑΛΛΙΝΣΚΗΣ. Ὅχι, ὄχι.
(Ἐν τοσοῦτῳ τὸ γιὰ τῆς λάμπας σπάνει, ἀμφότεροι
ζητοῦν νὰ καταβάσῃ τὴν φλόγα, ἀλλ' ὁ μηχανισμὸς εἶ-
ναι χαλασμένος, ἡ φλόξ ἤδη ἀνακύπτει σατυρικῶς ἀπὸ τοῦ
στομίου τοῦ ὑελίνου κυλίνδρου, ὁ Καλλίνσκης φοβεῖται μῆ-
πως ἀνάψῃ τὸ πετρέλαιον, καὶ ἐπειδὴ εἶναι πρὸς τὸ μέρος
τῆς θύρας ἀναγκάζεται αὐτὸς νὰ φωνάξῃ τὸν ὑπηρέτην, ὅς-
τις παραλαμβάνων τὴν λάμπαν φέρει προσωρινῶς ἕως ὅτου
ἀλλάξῃ τὸ γυαλί ἐν ἀγιοκέρει ἀρετὰ χονδρὸν ὅπερ μετὰ δυ-
νάμειως προσκολλᾷ εἰς τὸ χεῖλος τῆς τραπεζῆς. Ἡ συνδιά-
λεξις ἐξακολουθεῖ δι' ὕψους μεγάλου μουστικισμοῦ, ἐνῶ ἀπὸ
τῆς κηρίνης δαδὸς ἀποστάζει στέαρ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ
κ. Καλλίνσκην, ἀποτελοῦν ἰδιοτρόπους σχηματισμοὺς δαν-
τέλας, οὓς ὁ κ. πρωθυπουργὸς μετὰ χάριτος ἀφαιρεῖ.)
ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. Ξεῦρετε μίαν τοιαύτην λύσιν ποῖον γό-
ητρον δύναται νὰ περιᾶσῃ εἰς τὴν Βασιλείαν.
ΚΑΛΛΙΝΣΚΗΣ. Ἄλλὰ καὶ ποῖαν τιμὴν εἰς τὴν κυβέρ-
νησιν. Ἡ ἀντιπολιτευσις θέλουσα καὶ μὴ θέλουσα θὰ ὑπο-
στηρίξῃ τοιαύτην κυβέρνησιν.
ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. Ὅχ κοπάσουσιν ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπόκωφα
παράπονα τὰ ὅποια δὲν ἀφορῶσιν μὲν τὴν Βασιλείαν, ἀλλ'
ὅπως ὀδέποτε καλὸν εἶναι νὰ φανῇ ὅτι ἡμεῖς ἐλύσαμεν τὸ ζή-
τημα.
(Ἐν τῷ μεταξύ εἰσέρχεται ἡ Ζαμπέτα ἕνα σκουπίσι. Ὁ
κ. πρωθυπουργὸς ζητεῖ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ, αὐτὴ ἐπιμένει, ἐπὶ
τέλους τὴν ἀφίενει, ἐπιλέγων: ἄνθρωπος εἶναι κι' αὐτὴ, θέ-
λει νὰ πᾶι νὰ κοιμηθῇ. Ὁ Καλλίνσκης πνίγεται ἐν μέσῳ
κοινορτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν φοβούμενος
μῆπως κρυολογήσῃ.)
ΚΑΛΛΙΝΣΚΗΣ. Ἡ ἰδική μου ἡ γνώμη ἦτο πάντοτε ὅτι
τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα πρέπει νὰ φαίνεται ἡ Βασιλεία ὅτι
τὰ διεξάγει. Ὁ καυμένος ὁ Δεληγιάννης δὲν ἔχει καμμίαν
ἀντίρρησην.
ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. Ὅταν εὐδοοῦνται ὅμως, ὅταν ἀπο-
τυγχάνουν;
ΚΑΛΛΙΝΣΚΗΣ. Ὅταν ἀποτυγχάνουν, τὴν εὐθύνην τὴν
φέρει ἡ κυβέρνησις, ἥτις πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν πατριωτισμὸν
νὰ παραιτῆται.
(Εἰσέρχεται ἐν βαπτιστικῶν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, τὸ
πέρνει ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς του, ἔπειτα τὸ δίδει τοῦ κ. Καλ-
λίνσκην ὅστις μετὰ τινὰς θωπείας αἰσθάνεται πολλὴν ὑγρα-
σίαν ἐπὶ τῆς περισκελίδος του.)
ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. Ἄ! τὸ ἀνόητο!... Ἔλα, πάρτο,
Ζαμπέτα καὶ πῆγαίνε. Ἄν σὰς εἶπα νὰ μὰς ἀφήσητε μό-
νους;... Ὁ εἰλετε κανένα μανδίλι νὰ σκουπισθῆτε;
(Ἡ κ. Καλλίνσκης ἐγείρεται, ποῖων μορφαμποὺς ἀνθρώ-
που φορήσαντος διὰ μιᾶς τὸν χυμὸν τριῶν λεμονιῶν. Ἐπὶ
τέλους ἀποχαιρετᾷ τὸν πρωθυπουργὸν καὶ ἀναχωρεῖ.)
ΣΚΗΝΗ Ι'.
ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ.
(Κλείει τὴν θύραν, τρίβει μετ' ἀφρονίας μείδιαμάτων τὰς
χεῖρας καὶ ἄρχεται ἐκδυόμενος.)
Λοιπὸν, τὸ ζήτημα θὰ τὸ λύσω μόνος. Εἶν' ἀληθὲς πῶς
ἡ ἐπίνοια εἶναι αὐτοῦ τοῦ διαβολοανθρώπου, ἀλλ' αὐτὸς ἐπὶ
τέλους χρησιμεύει ὡς ὄργανο.
Καλὰ τῶλεγα ἐγὼ πῶς ἀνθρώπος χωρὶς λεπτὸ νὰ κερ-
δίση ἑκατομμύρια, εἶναι μέγας; θὰ μοῦ πῆς: τᾶχασε! Ἡ
ἡ ἀνάποδὴ του ἦταν αὐτὴ.

(Ἐνῶ ὀμιλεῖ πλησιάζει πρὸς τὸ τραπέζι, ἐνθα διαδοχι-
κῶς λαμβάνει εἰς χεῖρας διάφορα χαρτιά, τὰ ὅποια ἀμέ-
σως πάλιν ἀφίενει. Μία ἐπιστολὴ τοῦ Καραπαύλου παρα-
πονομένου ἐφιστᾷ τὴν προσοχήν του, ἀλλὰ μὲ μίαν κίνη-
σιν τῆς χειρὸς τὴν πετᾷ καὶ αὐτήν.
Γιὰ συλλογίσου τὴν ἡμέρα ποῦ θ' ἀναβῶ τὸ βῆμα, νὰ
ἀναγγείλω τὴν λύσιν· πρῶτοι ποῦ θὰ μοῦ χειροκροτοῦν
χωρὶς νὰ θέλουν θὰ εἶναι ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Ζατῆς. Ὁ ἄρ-
χίσω τὸν λόγον μου: Ἐπὶ τέλους! Αἱ δύο ἑτοιμῆτριοι
ἀδελφαί, ἡ ἠρωϊκὴ Θεσσαλία καὶ ἡ ἠρωϊκὴ Ἡπειρος...
Ἄλλὰ τί τὰ θέλω νὰ τὰ σχεδιάζω ἀπὸ τώρα;
(Ἡ ὑπογραφή τοῦ κ. Ρούφου ἐπὶ τινος χειρογράφου ἐφι-
στᾷ τὴν προσοχήν του. Ἀναγινώσκει μόνον τὸν τίτλον: Αἱ
ἀρχαὶ καθ' ἂς ἐννοῶ νὰ πολιτευθῶ, τὸ πετᾷ ἀμέσως μὲ ἐν
μειδίῳ, ἐνῶ ἤδη εἶναι μόνον μὲ τὰ νυκτικὰ του.)
Μήπως ἀνέβηκά ποτε σ' τὸ βῆμα μελετημένος; Ἐ-
πειτα ἡ φαντασία μου ἐκείνην τὴν ἡμέραν θὰ εἶνε πτερω-
τή... Ἄ! καλὰ ποῦ θυμήθηκα τὸν Περόωτη.
(Σκαλίζει διὰ νὰ εὐρῆ κάτι τι νὰ φάγῃ. Εὐρίσκει εἰς ἐν
πίστω κομματί γαλατόπηττα, ἐνῶ τὴν τρώγει διαρρέει ἀμ-
φοτέρωθεν ἡ κρέμα.)
Σὺν ξυνη μού φαίνεται... Καὶ πολὺ νεροῦλη.
Τὸν Περόωτη μου, ποῦ λές; Ἄν τὸν στέλνω σ' τὴν Θε-
σσαλία γιὰ κανένα τοιφήκι; Σ' τὴν Πελοπόννησο ἔχουμε,
σ' τὴν Ἀττικὴν ἔχουμε, σ' τὴν Εὐβοίαν ἔχουμε, σ' τὸν Πόρο
ἔχουμε, σ' τὴν Αἰγίνα θὰ ἔχουμε. Νὰ μὴ ἔχουμε κι' ἕνα
σ' τὴν Θεσσαλία; Ἐπὶ τέλους ἡμεῖς θὰ τὴν δώσουμε σ' τὸ
ῥωμαῖόν.
(Χασμᾶται διηνεκῶς μεθ' ὃ πίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης, λη-
σμονήσας ἂν βγάλλῃ τὸ ἕτερον τῶν ὑποδημάτων του.)
Ἐνα πρᾶγμα λυποῦμαι, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ παίξω καὶ
τὸ ρόλο τοῦ Ξένου. Ζουλεύω τὴν θέσιν του (Χασμώμενος καὶ
μὲ φωνὴν διακεκομμένην) μέσ' τῆς χα... νού... μι...
σαι.
(Τὸν πῆρε ὁ ὕπνος, ἀλλ' ἀρχίζει τὸσάμ δυνατὸ ῥοχάλημα,
ὥστε ξυπνᾷ καὶ νομίζων ὅτι τοῦ μίλησαν, ἐν μέσῳ τοῦ
ὕπνου.)
Ποιὸς εἶπε ποῦ δὲν θὰ γίνῃ; Ὅχ γίνῃ. (Κοιμᾶται μὲ
τὰ σωστά του.)
(Ἡ αὐλαία πίπτει.)
ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.
ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.
Εἶναι ἡμέραι τῶν ἀποκαλύψεων. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐπι-
στολῇ τοῦ ὁ Βυζάντιος τῆς «Ἡμέρας» ἀποκαλύπτει τὴν
ὑπαρξίν χαρμιῶν παρὰ τὸν κ. πρωθυπουργόν.
Λέγει καθαρά: Ἐὰν δὲν ἐγίνετο ὁ κ. Βαλαμακάκης καὶ
δυσηρεστεῖτο ὁ τάδε καὶ δυσηρεστεῖτο ἡ τάδε...
Ἦστε ὁ κ. Βαλαμακάκης εἶναι ὑπουργὸς τοῦ ποδογούρου.
Ποιὸς τοῦ πταίει τὴν τῶν τοῦ Ρούφου καὶ τοῦ Καραπαύ-
λου;
Μετὰ τὰς μονομαχίας τοῦ Γαμβέττα καὶ τοῦ Βαδινγκῶ-
νος ἔρχεται εἰς τὰ duels célèbres ἡ μονομαχία τοῦ ἐκ Μό-
σης βουλευτοῦ κ. Σταμούλη.
— Γιὰ ποιὸν; Γιὰ ποιὸν μονομαχεῖ;
Ἐρωτᾷ, κ. Σταμούλη, ἡ περιεργὸς ἀναγνώστρια!
Φεῖ! πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ! ὁ κ. Σταμούλης δὲν μο-

νομαχεῖ ἕνεκα ἔρωτος, ἀλλὰ διὰ πεζοτάτην μονομαχίαν
περὶ βουλευτικῆς ἀποζημιώσεως.
Ἐπειδὴ ἐπλησίασαν αἱ ἀπόκρω, ὁ κ. Ἄγγελος Βλάχος
μετημερίσθη καὶ πάλιν ἐν τῇ Ἐστία εἰς κερὰ Σοφίαν.
Προχθὲς δὲ ἠκούσθη ἀπὸ τῶν παραθύρων τοῦ καντάδα
τοῦ Μιμῆ τοῦ Κορομηλά, ἔχουσα ὡς ἐπεφθόν:
Ἐσ' ἤσουνα μωρὴ Σοφιά
Ποῦ κάνες τόσο σαματὰ
Καὶ τώρα ἐβρίξες τ' αὐτὴν
Καὶ δὲ μοῦ λές οὔτε μιλιὰ;
ΤΙ ΘΑ ΔΟΥΜ' ΑΚΟΜΗ.
Πέντε χρόνων δὲν ξέρω ποῖο κορίτσι εἶδα
Ἐπότροφος πῶς εἶναι ἐτὴν Ἐρημερίδα.
Τί τόπος! νὰ μὲ πάρουν ὅλοι οἱ δαιμόνιοι,
Καθὼς ποῦ πάνε τώρα αἱ ὑποτροφίαις
Ἄκόμα σὺν περάσουν πεντε δέκα χρόνοι
Ἄν δὲν ἴδουμε κάτι τέτοιαις ἱστορίαις:
Πῶς ἔγινε ἡ τάδε, ἂς τὴν ποῦμε Ἄννα.
Πέντε μηνῶν ὑπότροφος σὲ παραμάννα.
Εὐρὲ με
ΠΑΝΣΕΔΕΣ.
Εὐκολώτερον εἶναι νὰ ἴδῃ τις τὴν Κυριακὴν εἰς τοὺς δρό-
μους ὑπηρέτριαν μὴ συνοδευομένην ὑπὸ πυροσβέστου ἢ σύ-
ζυγον Ἀθηναίαν χωρὶς ἐραστὴν.
Ἄλλοτε ὑπῆρχον ἀνθρώποι οἵτινες εἶχον τὴν μανίαν ἀ-
παργούμενοι τὸν κόσμον νὰ ἐκλέγωσιν ἐρωμένην τὴν ἐκ-
κλησίαν καὶ νὰ γίνωνται καλόγηροι, σήμερον ὑπάρχει ἐν
Ἑλλάδι ἄλλη μανία νὰ ἐκλέγωσιν ἐρωμένην τὴν πατρίδα
καὶ νὰ γίνωνται πολιτικοί. Οἱ ἐρασταὶ τῶν δύο τούτων
τάξεων ἐν ἔχουσι τὸ κοινόν, ὅτι πιστεύουσιν ἢ προσποιού-
νται ὅτι πιστεύουσιν εἰς θαύματα, ἐκείνοι μὲν εἰς θεραπειᾶς
ἀγίω, εἰς νυκτερινὰς ὀπτασίας κτλ. οὗτοι δὲ εἰς ὀκνο-
μίας ἐν τῷ ἔλλ. προῦπολογισμῷ καὶ εἰς τὴν προσάρτησιν
τῆς Ἡπειροθεσσαλίας.
Εὐρὲ με.
Τ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ.
Ἄκόμα χθὲς ἐκύτταξα τὴ θάλασσα νὰ τρέχῃ,
Καὶ τ' ἀκρογιάλι τὸ ξηρὸ μὲ κύματα νὰ βρέχῃ
Σήμερα ὅλα ἦσαν καὶ τώρα τ' ἀκρογιάλι
Κατάξηρο ἀπλόνηται καὶ διψασμένο πάλι.
Εἶναι ἡ μοῖρὰ του: ζωὴ μιά μέρα νὰ τοῦ δῖνῃ
Ἡ θάλασσα καὶ αὔριο νεκρὸ νὰ τὸ ἀφίνη.
— Γιατί θαρρῶζω; — Ἄχ γιατί σὲ μοιάζω ἀκρογιάλι,
Τὴ μιά ἡμέρα μ' ἀγαποῦν καὶ μὲ ξεχωρῶν τὴν ἄλλη.
Νίκος.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ.

Ὁ κ. Κορυζής. Κύριε διευθυντά, μᾶς ἐπαύσατε ἕναν κλητῆρα. Γιατί;

Ὁ κ. Διευθυντής. Βεβαίως θὰ ἐπαύθη ἕνεκα παραβάσεως καθήκοντος. — Κύριε ὑπαστυνόμη, πῶς ἐπαύθη ὁ κλητῆρ Ξ.;

Ὁ κ. Ὑπαστυνόμος. Ἦτο σκοπὸς καὶ ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν του.

Ὁ κ. Κορυζής. ὦ! δὲν βαρύνεται, θὰ πῆγε πρὸς. . . κτλ.

Ὁ κ. Διευθυντής. Τί διαγωγῆς ἦτο;

Ὁ κ. Ὑπαστυνόμος. Πότε δὲν κοιμώτανε σ' τὸ τμήμα.

Ὁ κ. Κορυζής. Μὰ πῶς θέλετε νὰ κοιμηθῆ σ' τὸ τμήμα; Εἶναι παιδί οἰκογενεῖας.

Ὁ κ. Διευθυντής. Ἐ! τότε ἀς γίνῃ ὑπουργός.

Ὁ κ. Κορυζής. — Ἄ! ὄχι, ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχουν ἄλλοι τὴν προτεραιότητα.

(Ἐκ τῶν στενογραφημένων πρακτικῶν.)

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Μία μάγκα, εἰς ἣν διηγοῦντο ὅτι δύο κοράσια κατεπατήθησαν ὑπὸ ἀμάξης στρατιωτικῶν, ἔλεγεν εἰς τὸν σύντροφόν της:

— Νάθελε νὰ μὲ πατοῦσε ἐμένα καὶ νὰ μὲ σκότωνε, ποῦμα ποῦ θὰ τὴν εἶχα! . . .

Μ' ἕνα λαγὸ ἕνας σ' τὸ χέρι ἔβγαине ἔξω ἀπὸ τὰ Πατήσια, γιὰ ναῦρη πωλητῆ, ἀφοῦ ἀπελπίσθη ἀπὸ τὴν χώρα.

— Μὴν πᾶς πάρα ἔξω, τοῦ λέγει ἄλλος, θὰ σοῦ φύγῃ.

Ἀθθεντικόν:

Ὁκταετῆς κόρη λέγει πρὸς τὸν πατέρα της:

— Μπαμπᾶ, νὰ γίνουμε συνδρομητῆς σ' τὸ «Μὴ Χάνεσαι» αὐτὸς δὲν κάνει σὰν τοὺς ἄλλους ποῦ τὸ στέλνουν ὁποῖος θέλει γράφεται.

Ὁ σκληρὸς μπαμπᾶς δὲν ἐδελεάσθη ὑπὸ τῆς εὐγλωττίας τῆς μικρᾶς του.

Τὸ ἄκρον ἄωτον ῥωμαντικῆς φιλίας.

— Νὰ γυρᾶς τακτικῶς τὴ ράχη σου ἅμα βλέπῃς τὴν ἀδελφὴ τοῦ φίλου σου.

Πῶς μελοῦνε οἱ ἄγγελοι.

Ἦτον μικρὴ, μὲ μάγουλ' ἀχνισμένα,

Μὲ μάτια δλόμαυρα, ζωὴ γεμάτα

Χαμογελοῦσε μόνο πικραμένα,

Κι' ἐσώπαινε: Ἄγγελο, εἶπα, νιάτα!

Κι' ἐπρόσμενα ν' ἀνοίξῃ ὁ ἄγγελός μου

Τὸ μοσχοβόλο στόμα ἁρμονικὰ

Καὶ νὰ μὲ φανερώσῃ τοῦ ἄλλου κόσμου

Τοῦ παραδείσου του τὰ μυστικά.

Καὶ ἀνοίξῃ, ὦ ἄγγελε, τὸ στόμα . . .

Μὲ χτύπους καρτεροῦσα τί θὰ εἶπῃ:

Ἄχ! τὰ λογάνια σου θυμοῦμ' ἀκόμα:

«Θέλετε καπνὸ ; Μὲ ἀγαπᾶτε ;»

Κοχτήης.

ΠΑΤΡΙΝΑ.

Φίλε «Μὴ Χάνεσαι»,

δὲν ἔχετε σεῖς μόνον χοροὺς* οἱ Πατρινοὶ δὲν μένουν πρὸς ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους.

Θὰ ἔχωμεν λοιπὸν χορὸν ὃν δίδει ἡ νεολαία τῶν Πατρῶν ὑπὲρ εὐεργετικῶν καταστημάτων, ἐν τῷ Μεγάλῳ Ξενοδοχείῳ τῶν Πατρῶν (Grand Hôtel de Patres).

Ὅλα τὰ σπῆττα εἶναι εἰς κίνησιν ὑποφέρουν ἀπὸ ἕνα εἶδος χοροσεισμοῦ.

Εἰς τὴν λέσχην τίποτε ἄλλο δὲν ἀκούει κανεὶς εἰμὴ περὶ χοροῦ.

Πολλὰι βελάδαί εἶναι εἰς ζήτησιν* τὸ κυνήγι τῶν λαγῶν μετεβλήθη εἰς βελαδοθηρίαν.

*Ἐτοιμάσατέ μου παρακαλᾶ δύο στήλας καλῶς ἐπιπλωμένας εἰς τὸ «Μὴ Χάνεσαι» πρὸς ὑποδοχὴν τῶν χορογραφικῶν μου σημειώσεων.

Διὰ τὰς Πατρινὰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς συμπαθητικότητος εἶναι:

*Ὁ Διονύσιος Ταβουλάρης εἰς τοὺς «Ληστὰς».

*Ἴσως διότι νομίζει ὅτι γίνεται ληστῆς — τῶν καρδιῶν.
Faust.

ΝΕΚΡΑΝΘΕΜΑ.

Τὴν λύσαν τοῦ Ῥωμηοῦ πρὸς τὸ ἐκφωνεῖν ἐπικηδεῖους τὴν γνωρίζετε. Ἐπομένως εὐχαρίστω; θὰ βάλῃτε ὑπὸ τὴν ῥινά σας τὰ ἐξῆς νεκράνθεμα ἐκκοπέντα ἐκ τινος ἐπικηδεῖου λόγου ἐκφωνηθέντος ἐν Μεσολογγίῳ:

Θάνατε ἠπατήθης καὶ ἠπατήθης οἰκτρῶς εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀποφάσεώς σου* ἠπατήθης δὲ δίδοι ἐνόμισας ὅτι τὸ θῆμα τὸ ὅποιον ἐσπενσας χθὲς νὰ σφαγιάσῃ ἦτο θῆμα κοινόν.

(Ὅπως ἄρχεται ὁ λόγος* μετὰ μίαν δὲ παράγραφον ἐνθυμούμενος ὅτι ἔχει ἀκροατὰς ἐξακολουθεῖ:)

**

Τεθλιμμένοι ἀκροαταί,

*Ἐποδείξατέ μοι τὸν χῶρον εἰς ὃν ἐδρεύει ὁ θάνατος ἵνα ἐκδικηθῶ αὐτόν. Ἐλθετε καὶ σεῖς ἵνα μετ' ἐμοῦ διεκδικήσῃτε τὸν ἀνεκτίμητον θησαυρὸν ὃν παρ' ἡμῶν ἀδίκως ἀφῆρσε.

(Πιστεύομεν εἰς τὴν πρόσκλησιν αὐτὴν νὰ ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν ὅλοι οἱ ἐκκλησιαζόμενοι).

**

*Ἐδρεύει οὗτος (ὁ θάνατος) ἐν χώρῃ πεπερασμένῳ καὶ μετρημένῳ ἢ πλατᾶται ἐν χώρῃ ἀπείρῳ; Εἴπατέ μοι: φαίνεται, διακρίνεται ἐρχόμενος ἢ δίκην κλέπτου καὶ δειλοῦ κακούργου ἀγαιρεῖ ὅτι πολῦτιμον;

ΕΥΦΥΓΙΑΙ ΑΛΛΩΝ

*Ὁ λόγος περὶ δψιπλοῦτου.

— Μὰ πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ τόσα χρήματα;

— Μήπως ἀπὸ τόσο τόσο δὲν ἔγινε Τούλτσας;

Δς.